

den Konference, der holdes i Bryssel om Ophævelse af Eksportpræmier, hvad der er ganske naturligt. Den engelske Regering vil, dersom den ikke opnaar Ophævelsen deraf, enten lægge Told paa det Roesukker, der indføres, eller ogsaa give sine Kolonier paa Trinidad og andre Steder en Erstatning for den Nedgang i Prisen, som Indførslen af Roesukker foranlediger. Med dette for Øje vil jeg ogsaa anse det for rigtigst, at Lovforslaget bliver indskrænket til at gælde for et Aar. Man kunde saa altid se, om ikke Eksportpræmierne ville falde bort, og hvis det blev Tilfældet, behøvede man ikke at forny Loven. Vort Landbrug er naaet til en saa intensiv Drift som vel muligt, og vi maa derfor dyrke Roer; men, siger man saa, kunde Landbrugerne ikke dyrke Foderroer? Jo, men dem kunne de ikke dyrke i den Udstrækning som Sukkerroer, og at modarbejde Dyrkningen af Sukkerroer er derfor egentlig at modarbejde Landbruget. Jeg mener, at det ærede Medlem, der talte sidst, ikke har Ret i at henpege til, at det er de bedrestillede Egne, der dyrke Sukkerroer. De bedrestillede Egne have jo ogsaa deres store Skatter, de have store Tiender, og de maa svare Skatter af det store Hartkorn. Den Indvending mener jeg derfor passer ikke. For øvrigt skal man ikke, mener jeg, saaledes se paa, hvad en enkelt Egn frembringer. Vi have jo hørt i Gaar, at man gerne vil have Beskyttelse for dansk Fedt og Flæsk, hvorfor saa ikke ogsaa for Roesukker? Vi have jo bevilget Penge til Mergelbanerne i Jylland; dem have de fede Egne aldeles ingen Nytte af, men Udgiften dertil krympe vi os ikke ved, og der er jo mange andre Udgifter, vi have for Jyllands Vedkommende. Jeg mener derfor, at det ikke er rigtigt, at man lader os høre, at det kun er de Egne, vi repræsenterer, der ville faa Fordel af dette Forslag.

Wulff: Naar jeg tager Ordet i denne Sag og vil støtte Lovforslaget, er det ikke, fordi det er noget specielt Industrispørgsmaal. Det forholder sig jo saaledes, at der paa dette Omraade ikke godt kan være Tale om en Modsætning mellem Industri og Landbrug, thi Sukkerindustrien er jo skabt for Landbruget, og den staar nøjagtig i samme Forhold til det som Mejerierne og Slagterierne. Jeg tror derfor ogsaa, at man kan sige, at den sidste ærede Taler har Ret, naar han, selv om det maaske var ukorrekt i Formen, talte om en Told paa Raastoffer; det er jo en Told paa

Sukkerroeproduktionen. Det har nu altid forekommet mig, at en saadan Told, eller jeg skulde maaske rettere sige, Afgift paa en indenlandsk Produktion som Sukkerroerne er fuldstændig unaturlig. Jeg kan forstaa den paa Brændevin og adskillige andre Ting, men der kan jo ikke være Tale om, at nogen kan ønske at ville hemme Forbruget af Sukker. Jeg ser derfor ikke nogen Grund til at bebyrde denne Vare ikke alene med Told, men ogsaa med en indenlandsk Produktionsafgift. Naar det gælder om at skaffe Statskassen Indtægter, forstaaer jeg nok, at disse Varer belægges med Afgift, fordi de forbruges af de mange, og Afgiften derfor forslaaer noget for Statskassen. Men man lægger jo Byrden paa et Sted, hvor man i vore Dage ellers ikke holder af at lægge den, nemlig paa de mange, hvilke for den overvejende Del ere de smaa; og det turde ogsaa være en mindre heldig Maade at lægge en Afgift paa, der turde kunne findes bedre Veje at skaffe Staten Indtægt paa. Jeg er af samme Mening som den ærede Ordfører, at man ikke her skal tale om de bedre eller de magre Egne i Landet. Det, man skal se paa, er det naturlige eller unaturlige i at beskatten indenlandsk Produktion. Dertil er der det ejendommelige ved dette Forhold, at det vel er et Beskyttelsesspørgsmaal, men dog ikke et saadant, hvor der kan være Tale om at fordyre Varen for Forbrugerne. En Nedsættelse af den indenlandske Sukkerroefgift vil nemlig medføre et af to: enten medføre en Fordel for Producenterne eller en Nedsættelse af Prisen for Forbrugerne. Den tabende Part bliver Statskassen, og jeg tror, at skal man skaffe den Indtægt, bør disse helst være af en anden Art end Sukkerroefgiften. Naar dette Spørgsmaal kommer til Overvejelse i Forbindelse med de andre Toldspørgsmaal, vil man vel ogsaa nok komme til en Løsning af denne Side af Sagen. Det, jeg særlig vil fremhæve, er Forbrugerspørgsmaalet. Der er et Punkt, hvor jeg synes, at den ærede Ordfører var noget svag i sit Forsvar for Lovforslaget. Han sagde nemlig, at Sukkeret var et behageligt Krydderi i Måden; men det er dog adskilligt mere. Det er, og det bliver mere og mere erkendt, et i højeste Grad vigtigt Næringsmiddel. Det er jo saaledes, at der bestaar en Fordom, sagtens bestaar fra ældre Tid, i Retning af, at ordentlige voksne Mennesker ikke kunne være tjente med at spise Mad, der indeholder Sukker, men skulle have ganske andre Ting; denne Fordom er imidlertid ganske uberettiget.